

سرایات الواسط

۱۳۵۰

یعنی

الصَّحُفُ الْاُخْرٰی

نیز نومو نوم پیر تارخی

صحف بنیظیر

۱۳۵۰

از

حضرت مولانا سید بنیظیر شاہ صاحب ارثی قادری

حسامی گز ویزی مدظلہ العالی (کرڑا ناچکوری) ادو

زَیَّاتُ الْوَارِثِ

سنة ۱۳۵۰
یعنی

الصُّحُفُ الْاُخْرٰی

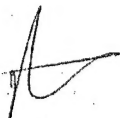
موسوم بہ اسم تاریخی

صحف منظمہ
سنة ۱۳۵۰

مولانا سید بنظیر شاہ صاحب قادی واری وارثی چشتی رزاقی حاسی حامی
احمدی مجددی اشرفی نظریافته و قرآن بہ قرأت خوانده و شنیده از باب علم
قرآن ثانی علی بن ابی طالب علیہ السلام و بیک جہت فیض سنہ یافتہ جلد اندھوین
مسلوۃ اللہ علیہم جمیع و نظر کردہ حضرت غوث الاعظم رضی اللہ عنہ ابن حضرت
مولانا شاہ احسان خیر خواہ (کراچی) و مولانا علیہ السلام و شاکر و حضرت مولانا
عبدالمصطفیٰ بلوی رحمۃ اللہ علیہ

DDP.

A handwritten signature, possibly reading "H", consisting of a vertical stroke and a horizontal stroke that curves to the right.

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE5530

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نحمدہ و نصلی علی رسولہ الکریم

کے در تک آتش کد آہ را	نشا ہا مراں رب ارباب را
بہ ہر جام خداں وید آفتاب	سحر کہ چو از خم بہر د شراب
بہ گلبانگ بیل تر تم ہند	لب لبخ را او تبسم بہر
بہ مینا سبے شویہ قلقل از دست	بہ جام مغان خندہ گل از دست
بہ ہر برگ گل قوت روحی دہد	چمن راز شبنم عبوی دہد
بہ گردوں وید بادۂ لالہ فام	یہ بزم سحر گاہ و در گنج شام
بہ مستان مجبے نیازی دہد	عصا خیر رائے نوازی دہد

مناجات

بیاسا قیامت و قیوم ما	ز رحمت کن بادہ مقیم ما
بجی محمد بنی و رسول	بجی علی روح پاک بتول
بجی دلائے امام حسن	بجی حسین آخر نبیستن
بہ سجاد و باقر و جعفر امام	بہ موسیٰ کاظم علیہ السلام
بہ موسیٰ رضا و تقی و قی	بجی امام حسن عسکری
بہ محمدی دین و ارث الانبیاء	محمد شاکل امام الوری
توئی ذوالجلال الاکرام و بس	ز تو ہست ہر گنج انعام و بس
چہ غائی و باقی ما توئی !	بہ ہر سکہ ساقی ما توئی
تو این سلسلہ دامن آبادوار	ز ماسا و باش و مرشادوار
زدلدار بی خود پیام فرست	ز روح القدس و بجا م فرست
ترا خود و مارا طلب کار یار	دینا اللہ ساقی مرا یار باد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بیا را قیادار است الطلیح	سلامت علیک انت نور تبین
بهار آمد و غنچه بر گل شکفت	نسیم سحر شد و عیش گفت
به جامم ده آن راج ویدان شکا	که رقصه بر برین حل آفتاب
ز جوش بهار و سحر لاله گوی	ز موج هوانش زریز و بوی
بمشی نوید بختم بسیار	به ظلمات آب حیاطم بسیار
چو تمهت شود شعله افروز عشق	تکلیل بود جمله را سوز عشق
ز جوش حرارت دین میکرده	بشکلی بر جسم این موده
در آغوش چو از نجم و سادات	به ذرات وحدت دهر قریب و آ
چو غیب جو اهر سویرا شود	توانا می محض پسید اشود
به آخر چو سافرنه سانی بود	همان حقیقتی و قیوم باقی بود
چو ز نیکی نه جو شد شراب بیانه	هو الله خیر و زهر و زهر و زهر

چو وحدت پہ کثرت دہر جلوہ
 زیادہ تو راجح حقیقت بیدار
 انا الحق سرابید بہ ہر ذرہ
 بہ کثرت مرا کیف وحدت بیدار
 در جلوہ ایسا آفرینش ہمہ
 محیط ہماں ویرول از ہما
 بہ کیفیت نوعنا ہر شود
 خم و ساقی و جام و ہبہا ہمہ
 بہ سستی بردہ جلوہ نشانی خلق
 مگر گوشت و ہڈاں شتا ہمہ شوک
 بہ سستی دم ہو سشیادی زخم
 لکہر و دھیں تا زہر و دوسلام
 بہ کوثر نقشبتم و ساقی و قوام
 ز غیر و خدا ہے شہر کن مرا
 چو وحدت پہ کثرت دہر جلوہ
 زیادہ تو راجح حقیقت بیدار
 انا الحق سرابید بہ ہر ذرہ
 بہ کثرت مرا کیف وحدت بیدار
 در جلوہ ایسا آفرینش ہمہ
 محیط ہماں ویرول از ہما
 بہ کیفیت نوعنا ہر شود
 خم و ساقی و جام و ہبہا ہمہ
 بہ سستی بردہ جلوہ نشانی خلق
 مگر گوشت و ہڈاں شتا ہمہ شوک
 بہ سستی دم ہو سشیادی زخم
 لکہر و دھیں تا زہر و دوسلام
 بہ کوثر نقشبتم و ساقی و قوام
 ز غیر و خدا ہے شہر کن مرا

پرستش کنم کعبه دیر را یہ غفلت نہ سجدہ برم غیر را
 ہم از خوب کسینم داز طویل یہ زندان بدہ ابتر ہر میل
 گرفتہ نہ تبدیلِ فطرت شود ہمیں بس کہ تبدیل شدت شود
 چو روح تو بدل پر نیرد مرا زہر لطف اچھا ز شیر و مرا
 چو غفلت نیستی مزاحم شود یہ پردہ رنجبر دید لازم شود
 چو دوست تو ساقی بگر و کسے نہ در جہا ملیت ہمیر و کسے
 نہ آفتہ تا در تشاہ عوام نبی امنی را بگویم انام
 چو این حکم در ہر زمان بودہ است بہ ہر جہد امام جہاں بودہ است
 نہ خالی بود یک زبان پر امام کہ مامور یا مشور زریہ امام
 ہم ادائب ہمدی اولیں یکے برسیکہ ہست نام دین
 بہ آفریناں چون کند اولو ظہور شس بود قریب یوم النور
 سیاچوں تو عاجز رہا ہندہ خطا بخش دستار و پائندہ

چہ خیزد ازیں بحث و رد و بدل
 کہ لاشے بود ہر نظر بے عمل
 نہ باشم چو بینائے عین شہود
 ترا حساس و علم دارا وہ چہ سود
 چو افراط و تفریط آرد زوال
 نہ از جا رو و نقطہ اعتدال
 بیاؤد گر بزم را سنا زہ
 نوید غلام ز حق بازوہ
 رخم زرد شد راجِ اہم بیا
 لیم خشک شد آتشِ تر بیا
 ز شادی رخم را گلستانِ کن
 لیم را لبِ جامِ خنداں کن
 بدہ خوش نصیبے ز اسرار تو
 کہ جامِ جہاں بینست اخبار تو
 ہوا کے چین ابر کسار ہا
 فردر بختِ مستی بہ گلزار ہا
 بگسترده فرائش بادِ بہار
 بسا فرشِ سبز لیبِ جو بہار
 خوشا بادِ نور و نور چین
 معطر ز بوئے گل ویا سمن
 نسیم سحر خیز و فرخندہ گام
 بہ بوئے چین مست و نازک شام
 بیاز اندروں شور و قلقل رسید
 تو رخم بہ فسر یا و بلبل رسید

تویم از کرم باده در جام کن
 میا سازم بهم حجم آئین بده
 که بنیم در آفاق جبر زنج نیست
 چون تقدیر و ان نیست در دست
 ز لعل بدخشاں کنیم دل تپی
 بیاتان تو زندگانی کنسم
 چو راضی بنامشیم به دیر گداز
 چو ناز و به دریا دلی البشار
 که رنگینیم آتش افروخته
 شعله آتش زده موجها انسا
 ریاحین و گلزار و درق درق
 بساخته گل چمن و دین
 مساعد به من دور ایام کن
 بدستم تو جام جمعاں میں بده
 و راستے قناعت یکے کج غم
 زیر گل مرا بس به رسم سمن
 به ساق زخم باده چسبند
 حیات آشنا عمر فانی کنه
 بهاس به زخم باده با رشتن
 تو پر خیز و دنیا و ساغر با
 به غم و غم و غم و غم
 بگشاید سینه و لب و لسان
 ز سورتی و سبیل طبع بر طبع
 ز دوا و دنی و دغیران خد

بنفشه به زلفش زدم پیچ و تاب
 که اینا شسته و درو امشک تاب
 ز سپید بوش باد که دشت و چمن
 همه ست از پوست کعبه التورال
 چکا و تدر و کلنگ و هزار
 بهیستی خروشان چو طایر و دمار
 خوشتر مرغی و فاخته نعره زن
 با شمشاد و سرو و پیچ و چنار
 چه کجشک و صوفه ابا بیل هم
 ز شامای هندو بهر هزار
 چو دایک کشد ز حرم به حرم
 کند دشت و در شکله باغ و رم
 چو کوئل زند با نگه آن یاد که
 بهتر است تنها به ایران وطن
 چو کوئل است آن هندوستان
 به گیتی نه باشد سرو و چمن
 چو این فطرت به منعم باری است
 به مرغان خوش آینه هم جاری است

بکونرسوالم لب گنگ را	بسیستم شوم چون جنگ را
بہ ہند آدم ہندو تاروہ من	بہشت است مارا قدیمی طن
ساع آذیں جوشی رندی ہمار	بیاد و مراس از ہندی ہمار
توئی رحمتہ اللہ علیہ اللہ علیہ	برہ سے رہا کن ز دنیا و دین
ممن ہندو عشق عشق بسیار	ز ہوش و خود ماغیاں را چکار
کہ ہندی خیزد ز ہندوستان	چنین گفت سید بہ آخر زان
ہر شرف عرب نیست ملک دیگر	بیاد و ہر جام ہماں ہیں اگر
یکے ہندی وقت آمد ہماں	ہم از خواجہ اجمیر نایاں زان
مراں دو و تادویرا خود رسد	چون توت یکین ظاہر رسد
کہ آید مرا یں یاد تو توئی زن	بیاد و چارہ بچو سستی ز منی
خوش آفتاب دینک و خود و پاپ	چونیکہ بروم چساں فراب
کہ چوتہ آتم کسی من خود	یہو چہ آتم توئی تو از ہم سرود

چو بروق زخم جام بریادے
 به بزم عرفان فروشم چنے
 چو مشرب برز و بر باد زخم
 به ساغردم گاه بر باد زخم
 زمستی بیزال تو خودار با
 که آسان بگیرم به خود کار با
 در و چون نسیم بحر نرم نرم
 دماغ مرا کن تو از باد گرم
 غنیمت بود زین ریاضی کنی
 ستار گل و خرمن نسترن
 دهر سخت کوشش شود پیر و یاب
 گو فصل حق پدید بی حساب
 بیا و بده راج حق ایقین
 ز تسکین بکن شاد قلب جزین
 به روغم زیاده تو خااره بیا
 زهر قلقله دے تا زده بیا
 چو نو رویش در بزم یاد کنی
 مردانگی بخت از سجاده کن
 چو قانع بود عشق اندام
 کرامت خود از دست و خود مجزه
 ره غیر تشریف نام است ویر
 به دید و در اسلام و نرس
 بیا و مرا باش ساقی مدام
 عظیم الشان و عظیم الشان
 آمین

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بیا ساقیا وارث ذوالجلال	بدہ بادہ حال و بگز ز قال
تو مارا خدا من رسول تو ام	مے آ شام حسن قبول تو ام
بہ توریت گفتہ بہ موسیٰ خدا	کہ باشی بہار دلی تو برجائے ما
بہ جام تو باشی بوداد رسول	چہ دانند مکر این راز پر پو افصول
بیا کوہماں راج روحم بیا	روانے ز گنج فتوحم بیا
چو آما فتحنا سر لید سر و ش	ز جہمت تو بکشادیر می فروش
لبا لب بدہ جام یا قوت رنگ	فلک را بزن شیشہ دل بپنگ
زندہ بر بنوا موج ابر بہار	تو باران نئے بحر نیماں بہار
سحر بر فردوز در بخ لالہ نام	تو افروز مجھ زخو رشید جام
صفا پر در دچون صبا بہار	تو جام تھم روح پر در بہار
شفق آتے رخت بر آسمان	تو مارا بدہ آب آتش نشان

زمان بہار است و نہ گام گل
 بہر شاخ نغمہ سرا یاں ہزار
 بہر چمن چمن خندہ در کار است
 خزاں تی پیوید چو ہر نو بہار
 تو از مژدہ غیب تسکین بدہ
 مشاہد بہ اوضاع ایام کن
 خروش و دف و نی بگوید بلند
 کہ نئی رہا بد ز ہوا نجار
 مخور رنج و نیا کہ دنیا ست زور
 خوشی کے کزین ہوش بیرون کند
 بیا دار و نی رنج و آلام دہ
 چمن یقین من میں با قدم
 چمن شعلہ زار است و در خوش گل
 بہر برگ صد سار غشت بہ کار
 شش و خار ہم ز غزال زار است
 نہ آرزو ہمیشہ جہاں اعتبار
 شہرام بہ جام جہاں بین بدہ
 مرا راج تصدیق و در جام کن
 کہ چون غم رسد بادہ نوش و بخند
 مرا آں مے کہ روح خداوندگار
 متاع جہاں نیست الا غرور
 مرا آں ہوش بخند کہ مجہول کند
 بدہ بادہ دار غمش پیام دہ
 محبت جمال آفسریں با قدم

کسے کو ز تو مست مہیا بود
 اگر عیب باشد مہنر ما بود
 جہاں گشت چوں عرصہ رفتن
 تو بر خیز در جام ما باده ریز
 بگرید چو نایب ہر سینہ چاک
 تو خونِ صراحی بہشتاں بہ خاک
 جہاں چوں شود تار آہ جہاں
 در دیر باشد پناہ جہاں
 بیا چوں توئی ساقی بنیلمیر
 بہ ساقیگری گوش دوستم بگیر
 کہ از باده روشن کنم دل تو را
 ز ظلمت بروں آورم خلق را
 بہ گوش از لہیم رسد پست بہت
 بہ کام تو گردید چوں روزگار
 نہ دانی کہ باز گیر آسماں
 چو امروز غیش است و دست بہ کار
 ز دیو و نو روز اندر چہمن
 ز دیو و نو روز اندر چہمن
 بود ز لیستن شادمان ز لیستن
 نہ اندر غم و رانگاں ز لیستن

بکس چوں نہ نفی دہرِ دریاہ
 چوتھا زید کس بہ اقبالِ دانا
 حیاتِ خوش اودہم تبسہ
 منہاں را سترِ مسندِ سردی
 بسا مردنش بہ بابلِ نیسا
 بیا راجِ اخلاص در جامِ کن
 زجامِ تو کو مستِ حکمت بود
 گزیدہ در دیرِ راجا کرمی
 چو تبدیل و تحویل آمدِ حال
 کرم را بہ دیر و حرمِ عامِ کن
 سعادت کہ پیغمبرِ این در بہت
 شناسندہ نبضِ فطرت بود
 گدایانِ این بارگاہِ رفیع
 بکس جامِ دو گیرِ زورِ اہمّال
 سوئے دیرِ ہرست را ہر بہت
 کرم ہا کہ از دستِ شاہانِ بُو
 سلاطینِ قسیمِ قلبِ وسیع
 خوشامیفر و شاہاں و دیرِ بفاں
 نہ بادِ سعتِ قلبِ انشاں بُو
 کہ عامِ است بر خلقِ خیرِ بفاں
 بخورئے چو از غیبِ ماں رسد
 کہ دانندِ گر کے بہاراں رسد
 غنیمتِ شمرِ صبرِ وقت را
 نہ باشد عوضِ قیمتِ وقت را

لب غنچہ را پس کہ وقت سحر
 سر آید بہ یک خندہ عیشِ دراز
 بود عارضی رنگِ باغِ جہاں
 لکڑاں بہارے کہ از حق بود
 سحر و لکشاہست و پیرغفہ باغ
 بیاؤد گر جلوہ نازکن
 دما دم بہ گوشتم رساند نیش
 چہ جوئی تو در دہر خیر و سکون
 طلب دار از کس نہ نقیب و نفا
 نہ بینی تو شبکو ربی ایس پھر
 ز پیران دل جوئے نور و سلام
 محال است از کس قبول سوال
 چو یکبار خند و نہ خند و دیگر
 نہ گل را بود غیر کیم و زہ ناز
 نہ پائے بسا رنگ و گلستاں
 نگارش انانِ حسین مطلق بود
 لب جو کجاہ کو پیرانے یا رخ^۹
 بہ ساغر مراد و جراحِ اعجاز کن
 کہ صبح صفاہست ساغر نبوش
 نہ جز دوتی آید ز گردنِ دول
 کہ بخشد اگر خود نہ بخشد خدا
 کہ در روز ہم بر کشید شمعِ ہر
 کہ بخشید او چشمِ روشن بہ جام
 رحیم است یزدان و دیگر خیال

بے خوش که شہرت ترا امید بد
 خدای دہاند قد امید بد
 گزیند مراد را به ساقی گری
 کہ بخشد به ظلم و کرم مسروندی
 خداوند ستار و آفرگار
 رخشنه مشعل افروز لیل و نہار
 بہ ہر مصلحت دادہ جہاں مراد
 بہر رخ و غشم اور فقی بخداد
 جہاں کہ ہم را پیر آوازہ کن
 پیاء روہ خود را تا زہ کن
 بہار سے ز پیر مہنساں آفرود
 بدہ اس بے خوش کہ جان درد
 کہن دشت ہا تا زہ گلزار بہست
 چو لطیف ازل باز در کا بہست
 ہم آہنگ مہربان لب جو بہار
 صحنہ کشا گل غزل خواں بہار
 نظار را بہستہ در بار گشت
 ریا چین خود در ہر اطراف بہست
 بر آفرودہ در سایہ گل بہار
 بہ ہمدلہ گل نصیب نہا ہار
 کہ گل آفرین دادہ ہر سازش
 وصال نہد نغمہ بردہ از ہمیش
 ز غناب ہر برگ رطب اللہاں
 ہم از سبب ترش کن رطب اللہاں

ہم از شیر و شہد و گلزار ہا
 بہ ہر تختہ باغ خسروار ہا
 ز بوسے ریاحین معطر مشام
 چمن تازہ از فیض ابربطیر
 ششم کناں غنچہ خندان چمن
 شش شہد ان یمن مست ناز
 ز شبنم بہ گوش گل آویزہ ہا
 بنفشہ ہمہ زلف عبیر شمیم
 ششم گل از گل بردن تائتہ
 شکر قند لوطی بہ شاخ و ثمر
 رسم ہر دم از و سہ رجا الفتوح
 خوش الحانی طوطی و بلبلان
 بگسردہ فرشتہ زمر و بہار

بہ ہر تختہ باغ خسروار ہا
 نسیم چمن مست و نازک خرام
 بہ پوشیدہ بہرہ لباس حریر
 مشکفتہ گل دیاہمین و یمن
 سحر آبجو وقف کوئے نیاز
 در افشان بہ گلزار موج ہوا
 ز گیسوئے سنبل معطر نسیم
 عنادل ہمہ ہوش در باختمہ
 زہد زخمہ بر سینه ہر ثمر
 بہ گوش گل آوازہ البصوح
 دیگر از دم عسوی نغمہ خوان
 بہ خواہید بہرہ لباس چو نیاز

ز لحنِ یلور خوش آوازها به سازِ طرب گوشِ راسازها
 به کوکوه همه قمریاں نعره زن به یکتا یش راست سرچین
 به حق سُرّه فاخته نرزال ز هر صوتِ اِنی اَنَا اللّٰه عِیّا
 ز هر موج آوازِ دانه سگون تراود اَنَا دَبْکَرُ فَا عَجِدْ مَوَدّ
 بیا و مراده شد آبِ خلوص که تابد به جام آفتاب خلوص
 به هر جلوه باشد مرا آن نگار خلیس و انیس دلِ بیقرار
 نه از غم دگر سینه چاکم بود هم ادجمله در روح و خاکم بود
 شبی می شنیدم که آمد بگوش به بین جمله یللا و باز آیه بوش
 همانا درین دیر که نسه رباط مصیبت بود محلِ هر نشاط
 چون مجنوں توئی با بتات و یقین بر افکن مرا پس پرده یللا به بین
 زباں بر کشد خار و گوید بلسه که باشد پس من محلِ ارجبسه
 همه اخیر دانه از خانه آگن سینه که درش نقش است از نازینه

ز سخی میندیش دور سخی کوش کہ ہر نیش گروہ بہ حق تو نوش
 مع الحسیر کیسرا چو گفتم خدا نہ باشد کیے نیش بے نوش با
 بود قدرت مطلق شان او بخواہی مگر حسبِ زبان او
 اگر فضلِ خاص شود دستگیر ترا بے طلب ہم رسد ناگزیر
 نہ از خود بود کس سرفرازیست مراں جملہ موقوفِ فضلِ هست
 بیاؤ مرا کن تو بادہ بہ جام برو حِ تو از ما ہزاراں سلام
 آمین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بیا ساقیا رُوحِ یزداں بیا بے ساقی مرادِ رُوحِ رُحمن بیا
 بدہ جام و بیرون زہوش آدم بستی بکوش و بکوش آدم
 شرابِ ازل در خم و جاہست مرا آخا کہ ہے ہست اکرام تست
 جو حاصلِ ترا ایں تقدّم بود شرفِ دیگرے را تو ہم بود

بیادیدہ لاریج توحید ذات بہ عالم وصال خود ہائے نجات
 گزشتہ انجیگزشتہ دکن قورہا تلافی مافات باشد محال
 دگر رنج ماضی نہ دردیر کن کنوں ہرچہ ممکن بود خیر کن
 بیار و وقت از محالات ہست محالات خود عالم ذات ہست
 نہ بودہ چو غیر خدا درازل ہمہ از کجا آمدای خوش علی
 بیادرد وجود از خدا آمیم بنا زیم خود از کجا آمیم
 چو جملہ بود جملوہ آن نگار نہ فانی بود ہیچ شے زینہار
 ز شانے بہ شانے روداں غیو ترقی پذیر است ہر دم ظہور
 ز دست تو چوں جام تمت خویم ازیں ارتقا خوش نصیبے بریم
 مبادا کہ در سعی و کسب براد دہی وقت از غفلت ماباد
 برہ جام و از خواب بیدار کن ازیں بچو دیہا تو ہشیار کن
 من از استحالہ نہ ترسم گے کہ ہر بار آرد بہ قرب شے

یہاں مرو مامور و آمر کیے است نہ در وحدت حق گمان شکست است
 تو ام راج تہدیق در حجام وہ خیالات و اوہام یکسو نہ
 اگر بکشید بر فسر یاوئے لب یتم تو بکشاید بر نام حے
 بر پر داز علیٰ نواسے بزنی دل مردگان را صلایے بزنی
 دے زن کہ ایں خاک طیراں نشو تن مادی عالم جساں نشو
 تو باشی مراد نقاب وجود کہ غیبے نماند در گرجہ شہود
 ہم روح یزداں چناں دمدم ہمیں روح القدس باہم
 چو مخل وجودم زمینی از رست بہ کو تر سرشت خاکم نخست
 ہم از جوئے شہد ہم از جوئے خیر گلم ایسے ناب کردہ خیر
 ہر آدم آئے ز حسین قدیم لہم از اشا رات قدسی کلیم
 یہ پیغام آموزنی جبرئیل ز بانم پہنشتند از سبیل
 بیاچوں کے نظم تو بر آدمی بہ کار خاں جملہ خیر آدمی

بدہ روح در روح مرا قوت دہ	مئے لعل در جام یا قوت دہ
بیایا و دارم ز صبح ازل	مرا ہستئے دار و بجہ منزل
بدستم چو این کار نہ سادہ اند	کلید در میکدہ دادہ اند
کہ چوں خندہ صبح معقازند	جہانے بمن جام مہیا نرند
شراب شفق در خیم آسمان	چہ ارزو بدیں بادہ ارغوان
کہ در جام تو عالم افزہ هست	شبہ تار پر کس از آن روزہست
بیاتاہ تو ساغرئے ز نیم	نہ بردن کہ بر نغمہ نے ز نیم
کہ سر خوش در آن بزم شایان دم	برقص آئم دپائے کو بان دم
بیاد بہ ساغر مرا بادہ ریز	کہ این نشینم من از رستخیز
شراب وجود و حیاتم شراب	چہ سلطان بخوابد گزین خراب
بیادہ ہماں روح اشراق را	کہ بنیم بہ تقیید اطلاق را
بہ بیانہ گنج دہ ما را شراب	ہو اللہ یرزق بغیر الحساب

کیا کہیں ہے یہ پیمانہ زن	کی بیروں ز پیمانہ دارد وطن
خوشا جام و راج تو اختر فروز	و لم را از آن نور جاں بر فروز
بیا آب آتش خواهم یار	وزاں نار گزاید خامم یار
کہ ہر چند تشنہ دہاں آدم	نہ از خود ز پیر مفاں آدم
نقاد م بگوئے تو آسیر وار	تو برداروا از لطف کا حکم پراد
عجبت چو پیدا کنند رستے و صبر	ز ہر مانعش کے سستا نہ میر صبر
برد گاہ تو با ادب آدم	زدستہ تو سا غر طیب آدم
بیا از شتابم مشو سرگراں	آلہ فساد کا گان تجو کا بخواں
خدا میدرد تو روح قدیم	تو در جام ہاریز راج کریم
چو ساقی توئی باز تا خیریت	ازیں خوشترم حسن تقدیریت
برجامم تو پیاسے ناب را	ز خورشید افروز عتاب را
بیا دریں کمنہ دیر مجاز	برہ نو بنو جام و جام نواز

ہمانا دریں دفر بزم سپہر	نثار و شراب و قاجام ہر
ز غور شید گردوں چہ خیر آیدم	خوش جام کز سوئے دیر آیدم
نہ آئے دہ چوں بہ کار آسمان	مرا جوئے باد و باد کشتان
براں در کہ آوند ستار ہجوم	نہ از دیک قطرہئے ایں ہجوم
بیان میر طائر چہ کار آیدم	لپٹے پیر و بسا آیدم
نویسے رسا نذر بزم مغان	گند تازہ جان خرابا مغان
خریا بہ شبہا چو خوشہ بند	سحر گہ نہ از بادہ تو شبہ بند
ز بزم بوسہ با خوشہ تاک را	کہ شادی دہ جان غناک را
بہامشتری بر فلک نور و میر	مگر نہ نہ بر وہ گئے سوئے دیر
ہو اند فلک زہرہ را خوش گلو	مگر لحن یار این خوش نغمہ کو
بگردے ساغر آفتاب	خیم چرخ گرداں نذر شراب
نکس بر فلک جام احمر زند	مرا نیجا بود آنکہ ساغر زند

بیاؤ شرابِ حیاتم بیا
 کہ رحمتِ زخلاقِ اعظم تولی
 بیاتشہ ساغرِ ملِ منعم
 چو در کوچہ زلفِ تو بار نیت
 بیاؤ صراحی پُر از ملِ بیا
 مر باد و زلفت نگاہست و بس
 بدہ جام و فرصت مدہ را نگاہ
 چمن ہا اگر بشکفد صمد ہزار
 در اس دم کہ اس باغ دیراں بو
 ہم مکن یچند چو بخشہ اثر
 تو محبوبِ دین قیس لیلان شاں
 بیاؤ دگر سارِ عشرت بجوے
 چہ کہ کو... ظلم...

زیرِ دال تو بدیحا تم بسیار
 خطا پوش زندانِ عالم تولی
 کہ بے تو خزاں دیدہ میلِ منعم
 بے گیسوئے سبیل مرا کار نیت
 بے گوشِ جہاں با بگِ قلقلِ بیا
 بے زلفت کہ سبیل گیا ہیست و بس
 کہ یک قطرہ سے نیت ہر دو جہاں
 خزاں را شود دند و ہم خار زار
 بیاؤ تو رومِ گلستاں بود
 لہم ما ایشاؤن آرد خبر
 ہمیں است تقدیرِ پیرِ مغان
 کہ آمد ہماں آبرِ رفتہ بجوے

بدست تو چوں جام نہ بادہ اند دوست تو دادند چوں دادہ اند
 چورخ سوئے کوئے تو نہادہ آم یہ حکم تو درہندہ استادہ ام
 مگر باز گوئم بہ اہل قبول کہ خاکِ درتست تاج قبول
 سراپا چو عشقش بجانِ من است نہ انکوں زبانم زبانِ من است
 بیادِ بگو از سبورا ز با ز گنجِ حقیقت بدہ ساز با
 یہ رویے من از بادہ غاۓہ بیار ز دھیم لٹاوتِ تازہ بیار
 ہماں راجِ گلگوں بہ جامِ مگن فنا نم چو بر خاک خند و چین
 ز لوزش ہم از کفِ ظلمت رہد ز ہر قطرہ اش آفتابے دند
 توقف نہ ورزد چو ناشاد و ناشاد بیا بر کھم نہ تو جسمِ مراد
 بہر دو چو یکساں جہاں بگزد ہماں بہ کہ خوش بامخاں بگزد
 زمانہ نہ رہے کند زینہار مگر رحم آرد خداوندگار
 بیا چوں پے لطف حیدہ تولی مراں رحم را پس وسیلہ تولی

بیگن مزارِ تسکین بہ جام
 کہ چون بگزم بگزم شاد کام
 چہ حاصل اگر نجات در زر گرفت
 خوشاکو زدست تو ساعز گرفت
 بخت در ایست سخن سازی است
 کرامات دہم معجزہ بازی است
 بیا بجایم دلم تو بساز
 نہم تا بہ پاسے تو فرق نیاز
 تو برگیر و در دہج روانم بدہ
 سبک خیز در طل گر انم بدہ
 شنیدم چنین من زیر دایں خویش
 من از حق گوئم نہ از جان خویش
 مانا کہ تو رو دگر روزگار
 چو تو ساقی چوں مینے میگسار
 بیا سے بجایم تو ز دایں من
 منہم آصف دتو سیال من
 بوہر ہندز بلقیس آرو خبر
 ہم تخت او پیش از او پیشتر
 کبش چو عفت خاتم برد
 بہار کے راظم برگشد
 درویش تو در دم بہینا دہ
 بہ حسین تو گلشن بہ عجم دہ
 قسم ۱۲

بیاؤ نظر کن بہ باغِ دلم کہ فردوسِ داندِ زداغِ دلم
 بیاؤ ز خودم جہاں را بے ندیدم چوست تو سرخوش کے
 بے مدعی ہست و در امتحان ندیدم وفادار کس در جہاں
 بیاؤ کجائی خدا را بگو تو خود از نشانِ تو مارا بگو
 کہ تا بنظر تو برسد بکام علیک الصلوٰۃ و علیک السلام
 آمین ثم آمین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بیا ساقیا روحِ راحم بیا و ز اں روحِ قوتِ مباحم بیا
 چو ریزد سحر بادہ لالہ خام تو اُم را حِ روحِ القدس کن بجا
 کلائے کہ بے لب بگو شمع رسد ز حقِ مزوۃ ناؤ تو شمع رسد
 چو در خم بخوشد شرابِ فتوح سر و شمعِ زند باغِ باغِ القبر رسد

نه زميدگر بعد از اين انتظار
 سپيد محم آمد صبحي بسيار
 مفتي بگو بادن و چنگ دني
 که اردی بهشت است و بگشت دني
 بهارال رسيد است و از خوشي مل
 به کیفیت و دود هر شاخ گل
 بشکرانه ها تر لب جو بیمار
 گل افشان بد ذکرش زبان هزار
 اشاره کنان سر و سوي خرد
 آلا قل هو الله احد محمد
 شجره به نشو و نما هم سبق
 به ورد اعدو ذر برب الفلق
 زازهار هر برگ را هر زمان
 زازهار هر برگ را هر زمان
 کشوده دهن غنچه با در سپاس
 آخو ذر برب به لب ناب ناس
 بهر بهر شجره با د و انمار باغ
 زان طعنه گل خار بار کنون
 بهر بهر چه در تخم دهقان فيض
 زان طعنه گل خار بار کنون
 بهر بهر چه در تخم دهقان فيض
 مگر فضل او رهنموني کنند
 که خوبی عیاس در زبونی کنند

چه بنور کسے جو د پروزدگار
 ز فیض گل و سنبل و یا سمن
 چمن مست و لغه سرایاں هزار
 پیار است بر خیز و ساغر بگیر
 سپاسش گویا دل خواسته
 به تجید او سرنگوں شاخ گل
 زند هر خم غنچه در سینه جوش
 بکوی خرابات از سوئے گل
 به شب چشم نرگس درین قافله
 ز تیغ برگ و گل و شاخسار
 همه شاخ گلها صحنه پرست
 دل از ریب غنچه تی ساخته
 مرا این فضل خاص است ساغر بیار
 هوا مشکبار است و خوش بوین
 ترنم زمیوج نسیم آشکار
 خزاں را در خاک بر سر بگیر
 که پیر است این باغ اراسته
 که سر بر فلک می کشد کاخ گل
 الکر نشر کم از غیب آید بگوش
 رداں کارواں هر دم از بوی گل
 بخواند تحبیب به نافله ط
 فیسحان زبیر الغیظیم آشکار
 و رداق شاں را ز عید است
 بجای گفته در شمع پر داخته

نسیم صبا حشش بہ عالم برد
 ز بولش مشام جساں پرور
 داسنے کہ پائسندہ سود آورو
 بہ عطر و گلابش فرد آور
 مرآں کو گل رائدہ عیاں
 ز بولے خوش او بیا بد نشان
 شپے پردہ اوراک در ذرات او
 بہ حیرت تماشا ز آیات او
 بلا را چو او مائل روشود
 خزاں خود ہمار محفل شود
 بدو نیک جملہ مرآت اوست
 نظام ہمہ از ارادت اوست
 ز احکام اوست تباہ کئے
 کہ جز او بہ عالم نہ بیا بد کئے
 نہ بینی وجو دے کہ منتظر نیست
 نہ باشد یکے آنکہ مامور نیست
 چو تصدیق ایں امر حاصل شود
 مرآں فردا دلو الامر کامل شود
 ہر آل کو بہ دستش یے و سناغت
 ہم او آیت رحمت و اورامت
 بیا چوں ہمسار مقتدر رسید
 ہر آل کو بہ دستش یے و سناغت
 گونہم رسد شود و مرغ سحر
 کہ بر نیزہ فرصت غنیمت شمر

نہ مہنی تو جوشِ گلِ ولالہ زار	یکے نشوئی تو خرویشِ ہزار
مؤذن کہ خیر صیتِ انہم گفت	بہ گوشِ تو صد ملکِ گوہرِ صفت
کہ زیں خوابِ شیریں تو بیدار باش	ز غفلتِ بروں آئے و ہشیار باش
نہ گزشتنی صرّتِ اوقاتِ بہست	محالاتِ یکسر محالاتِ بہست
دریں رہ اگر اتلائے رسد	نہ از یادِ گزشتہ وفائے رسد
یلا را کہم قید و در بندِ نسکر	کہ ہر صبرِ تلخ است بے قیدِ شکر
کے راکہ بر شکر باشد قرار	چونارے بیاید نشو و لالہ زار
بیاتا بہ سارِ دگر آیدم	زمانِ غم و رنج سر آیدم
بہ جگم ازلے پرستی کہنم	بروئے تو بہنم دہستی کہنم
با طوطی و قمری و بلبلان	بہ شاخِ گل و سر و نغمہ زان
بہ گلزارِ نغمہ سرا یاں ہزار	بہ طے رواں برب و بربار
بساطِ مرائین چمنِ زیرِ سرود	خراںاں بہ طاووس و کبک و تدرود

چمن با که پر نغمه از بگل است ز دندان خوش نغمه خود غفل است
 گل و لاله و آرزو را بدم مرا از غیب دادند در دست بجام
 تو هم تا توانی به مستی بکوش چه فرصت دهد دست ساغر نبوش
 بنوش و بنوش تا مرا حجاب را نه بر کس تو مسدود کن بآب را
 بکف ساغر خود بنهاد ده گیر در میگرد را تو بکشد ده گیر
 چه در کار خود رفته باری است مرا این فیض تا یوم دیں جاری است
 بهانا که این گنجینه در زنگار نه دارو به جسم بادۀ اعتبار
 فرد زنده ماه و خورشید و نجم که گردانند ابله را زویر بهم
 محافظ بود بندۀ خویش را زیبا افکند هر بد اندیش را
 چه باک از مخالف بود روزگار را کن غم دهر و ساعز بیار
 چه لغزش بستی بود ناگزیر چه دستت رسد دست افتاده گیر
 تو دستت در پلخ از نیفتان مدار که دستت دهر در دست پودر و گار

بہ بختی کوش و بہ نرمی گراے
 چو از ناصیہ او کشاں خمی برد
 بہ خدائے تبار تو بخشد خداے
 چنان میروم کا چنناں می برد
 چو از آن حد گزشتیم ساغر بسیار
 بہ جامم بچہ رستگار می برد
 چو باشد بہ کشتش چنناں چنیں
 بیاتانم فکر باطل رہا
 بہ غم از درون خرمی ساز کن
 بہ روحم در میگرد با زکن
 بہ وجد آچوں غم از آن مورو
 کہ زان سو رسد ہر چہ نیکو رسد
 چو در رحم مادر سعید و شقی ست
 دگر فکر کردں ہمہ اینہی ست
 حفا اجتہادی بود ہم ثواب
 چو عیسیٰ بہ خندہ خرابایاں
 چو ہوسے رسد از کرم روتاب
 چو عیسیٰ بہ گریہ مناجایاں
 مرایں اختلافات ہم تحت ہست
 کہ اعمال موقوف پر نہت است

بیاتنا به میخانه ساغز نیم	صلواتی هم از راج کوشتر نیم
چو اقرار تو حید یزداں بود	به یزدان که آنکس مسلمان بود
بیاد در مصلحت باز کن	به دور جدید آشتی ساز کن
یهودی بود یا نصاری بود	خدا را کند آں خدا را بود
چو از حسن اعمان خود راجی اند	بگورند زاهدت به ناجی اند
بزن جام و از دل سیر برگر	دگر هر چه خواهم کنم با خدا
بود راستی حفظ حق در میان	حقوق خدا و حقوق جهان
چو با عدل و نصفت برآرد نفس	نه مائل بود کس به آزار کس
چو اسلام ز نیگو نه گردد عیاں	نه یابی دگر کافری در جهان
چو باراستی فکر آنسب کنیم	چه حاجت که تبدیل مذہب کنیم
نه دارد چو کس قوت اجتهاد	بود ترک مذہب براسی فساد
چو داعی طلبگار شهرت بود	چنین کس هم ادا نبردت بود

چو اجماع قوت بود مقصدش	نه دیگر بود فکر نیک و بدش
ازین گونه یک قوم پیدا کند	بدین ژور خود را هویدا کند
چونیت بود خیر این هم خوش است	محبت بود بیش یا کم خوش است
گر فتنم ز افراد عشاق نیست	همین بس که او در ذوق اقل نیست
رباندر دل غفلت و نوم را	به اصلاح رو آورد قوم را
چو مامور از حکم فطرت بود	مرا آنکس نبی جماعت بود
بیا و بده آنچه در جام تست	به هر مذهب روح اسلام تست
کسی که با عدل و توحید هست	بود گرچه از جمیع رندان مست
بدین حسن او را ضروری بود	نه خود ترک مذهب ضروری بود
که بے چتها و خلوص و نفاق	بود ترک مذهب دلیل نفاق
همین عدل و توحید خود مانع است	که مذهب نه اسلام را مانع است
گویم گنه چیست در راه خیر	کم و بیش از و آید از راه خیر

گو ادا نہ باشد چو بر نفس خویش ! چرا از ان گنہم غیر راستیہ ریش
 سنا دی ہمیں حکم را نادی است دگر در جہاں جملہ آزادی است
 بیا چوں توئی رحمت عالمین ہمین است اسلام و راه یقین
 تو بہر نجات جہاں آسندی ازاں روشہ سلطان آمدی
 مریدِ خرابات و شیخِ حصرم یہ رقص اندر روپایے کوبان ہم
 کہ شاہِ حقیقت برادرِ رنگِ ناز بہ جلوہ درآمد بہ دیرِ محباز
 کسے کو دریں انجمن پائند ہم از کفر و اسلام بر دل جہد
 کلامے کہ بر اہل دل ریختند بہ شہدِ محبت در آہنختند
 مگر انجہ آور دتر آن پاک بود بر تر از جملہ اسے جان پاک
 بریزاں ہے خوش بہ جامِ مدام بروج تو از ما ہزاراں سلام

آمین ثم آمین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بیاسا قیا جشنِ جم ساز کن	گل آمد در میسکہ باز کن
برہ آں بجے خوش کہ آب آورد	رخم چوں رخِ خورشید تاب آورد
جلالِ تود در بزمِ جانم چو روز	فردزاں کند شمعِ گیتی فردز
لبِ شوقِ چوں نے بکار آوڑ	نوید ازل صد ہزار آورد
کلامے رسد ناں کلام آفریں	کہ خیزد ز بہائے جام آفریں
خیمِ چرخ و خورشید را ہم بہ جام	شرابِ شفق ریخت ہر صبح و شام
چو بادہ بے نسیم و کوثر و ہد	بہ ہر چشم سست ساغر و ہد
شفقِ رادر آتشِ نہد فعل را	دہد راجِ احمر لبِ لعل را
بشکرانہ گل را لبِ نرد ہد	کہ در دست ہر شاخ ساغر و ہد
سر زلفِ سنبل یہ کار آورد	کہ بادِ چمن شکیلا بر آورد
ہم از عکسِ حُسنِ معال را ادا م	حلال آورد روحِ راجِ حرام

چو در جامِ رُوحِ مصفا دهد مرا زوحی دالهام دالقا دهد
چو بر آسمانی رسد وحی حق ز انکار برگز نه خوانم سبق
خوشا ساقی جامِ عید است که جودش نه بر جان کس ختم هست
بگریم و خوانیم هل من مزید هم از وحی خود بهره اش در دید
چو بیزم ز آتش شود شعله زار اِنَّا لِلّٰہِ اِنَّا رَاقِعُونَ
بود حاملِ وحی زنیسان بے که نارِ مجسد ندیده کسے
چو در عشق او خاک گردید کس صدائے نبر خاست از و باز پس
بدو روح چوں روحِ غلم تویی که جانم تویی جانِ عالم تویی
بہ در گاہِ تور و سیاه آمدم بدو مے کہ از غم تباہ آمدم
ز راحِ کریم برافروز جام بود عذر مقبول عند الکرام
علاجے کن از بادہ آفات را بپرازدم رنجِ مافات را

یہ چندیں ہوس کے شکیدہ کسے کہ دنیا بہ زینت فریبیدہ ہے
 تو مردانہ بر خیز و جام بدہ بے استقامت بہ کالم بدہ
 بیاجز تو ام دستپاری مباد ز غیر تو اُمید داری مباد
 بتعظیم خاصانِ این بارگاہ مرا حُسنِ ظن در حق شان گواہ
 مگر جز تو چہ ندارم ز کس بیا و مرا خود بہ فریاد رس
 بیاتادند از رخت صبح نور کہ از غیب آمد نوید سرور
 کہ ایام گل آمد و دورے ز نذر خندہ ہر جام از لطف ہے
 بیا و دگر خرمی ساز کن بہ ساغر مرا روح ہے باز کن
 چو عید آمد و وقت ماہ صیام خوشا صبح و راج شفق توں بہام
 کجا جشنِ جمشیدِ عالی تیار کجا بزمِ کُخسرو نامدار
 بدہ جام و در یاب عہد شباب کہ دفعہ ندار و جہانِ خراب
 غم کبہ خور نے سر دیر کن بیاتاتوانی ہمہ خیر کن

بہ طرزِ نوی بزمِ راسازدہ کہیں بادہ در جامِ نوبازدہ
 چو زینگونہ بخشی تو آبِ حیات قلمِ بزمِ بر سرِ کائنات
 جہاں را چو حادث شدنِ اجبتا خیالی جہاں در میانِ عجایب است
 بیا وئے آتشِ افکنِ بیار کہ سوزد وجودِ ہمہ غیرِ یار
 چہ خیزد ازین جہدِ بیاصلے زخمِ دست در دامنِ مقبلے
 مراں مقبلے کو بہ فیضِ عمیم صلا گوئے رندانِ جہدِ قدیم
 بیا چوں دریں بزمِ ساقی تویی مگہ زارِ آن جامِ باقی تویی
 ز دستِ قدمِ بخشِ جامِ شراب کہ در بدرِ من دیدہ ام آفتاب
 خوشامے کہ از دلِ ملائت برد متاعِ ہوس را بہ غارت برد
 بیا از ازل خوش نوائے بگو از اِنّی اِنّا اللہ صدائے بگو
 بیا راحتِ جانِ مستانِ بیار شبیے از ازل را بہ ریختنِ بیار
 بہ پیری نویدِ جوانی بگوئے دگر مزد و منی دانی بگوئے

ہ خندہ در آور لب جام را	گلہ ختم کن چو ریام را
کہ ہر رند دلشاد و خواہد شدن	خرابات آبا دخواہد شدن
بے لعل و آرام جانم بسیار	زلزل تو روح روانم بہار
بیادہ ز بوی تو جانِ دگر	کہ ہستی تو از بوستانِ دگر
بیاتناہم ساغرِ خم ز نیم	سپاسے بگویم و پیہم ز نیم
ہماں مے کہ مستش خرابیتاں	ہماں مے مریدش ہناچایتاں
ہماں مے کہ بانگِ استم دہد	ہماں مے کہ از غیب دستم دہد
ہماں مے کہ تدبیرِ پیری کند	چو از پافتم دستگیری کند
ہماں مے کہ روح الامیں نام آو	ہماں مے کہ دے خدا نام ادست
ہماں مے کہ کیفش جمالِ محمد	ہماں مے سرورش نشا و ابد
ہماں مے کہ از حق بہار آورد	نہ آن مے کہ رنجِ خوار آورد
ہماں مے کہ آبش ز بحرِ جمال	ہماں مے کہ تابش ز بحرِ جلال

خوشابادہ و جام یا قوتِ لعل
 بیتا در کامرانی زینم
 زریں دور دہنگامہ رستخیز
 کہ رخ است از خود خبر داشتن
 بیا و مرا تنگ در بر بگیر
 چو مستم کند چشم جادوئے تو
 بدہ جام و بنما رخ خوب را
 بیچوں مغال را تو پیر آبدی
 بیا و ز دیدار خود شاد کن
 خوشامے کہ ناموس الکر بود
 کشت چول جہاں بزخاں تیغ تیز
 چو بحر حوادث شود موجزن
 کہ مارا در آتش ننگد است نعل
 بہ پیری دم از نوجوانی زینم
 تو پر خیزد در جام مابادہ برینر
 دل از ہوش باست بر داشتن
 بہ زندہ دلی کوش دساغ بگیر
 نمازے کنم درد و ابروئے تو
 کہ نیم در آئینہ مطلوب را
 بہ عفو عطا بینظیر آمدی
 زمستان مے دیر آباد کن
 ہم از عکس لعل تو احمر بود
 تو بشتاب و خون صراحی بریز
 تو ساقی مرا دریم سے فگن

کہ از بادہ نفسِ بدمارت کنم سپس نیکو را زیارت کنم
 چو بتی زبونی بہست آن خویش پناہم بدہ زیرِ امانِ خویش
 کہ ہر صبح در ظلِ گیسوئے تو کتائیم ما چشمِ ہر روئے تو
 چو از غصہ بر ما ز نذرِ روزگار بزن جامِ وساقی و بارِ شکر
 بدہ زان خمِ صدقِ راحِ حیات کہ از جانبِ جہنم بہ کوئے ثبات
 بہ ہر جلیہِ شیدائے آن گلِ منم بہ ہر جا کہ گلِ بہتِ بے بلِ منم
 شہم را ز رویت چو کردی تو روز ہم از نورِ بادہِ دلمِ بر فروز
 بیا راحِ و جہراں بساغبِ کن مرا ہر نفسِ روحِ پردہِ کن
 چو بردلِ نہد سوزشِ ہجرِ داغ تو از آتشِ ترکِ ہم تر و داغ
 بنوشانِ ہماں بادہِ جانِ فراع کہ زالِ زلفِ مشکینِ پودِ مشکِ ساع
 بہ آہنگِ نے نغمہِ کسارِ کن بہ مطربِ بگو قولِ آغزِ کن
 بہاراں رسیدت مودے بزن گوزا از سرِ دے سرِ دے بزن

که اردی بهشت است و هنگام گل
 بند بر کفم زد و جام شراب
 لب بر جو کیا راست و ابر بهیا ر
 چو رنگ طرب جلوه گل گرفت
 صراقی رفیق است و ساغر نیس
 چو داجب بود جوش را اعتدال
 که هر چرخ از نیک و بد بگذرد
 بیاراج موزون به چانه کن
 چو هر قوت نفس از حق بود
 بیانا خزاں را بهر آردم
 عطا یاسی حق را به کار آردم
 به هر قوتی که کامل اکرام کن
 بگو شمیم و انسان کامل شومیم

خوشامستی و گردش جام مل
 که الا انتظار داشت العذاب
 هوای خوش و سبزه دلاله زار
 چمن تا چمن بوسه سبیل گرفت
 مغنی غزلخواں طرب هم مجلس
 سکونم بیا در توان ضبط حال
 ز خود بگذردم نه ز حد بگذردم
 ز افراط و تفریط بیگانه کن
 دیگر ترکیب شان کفر مطلق بود
 عطا یاسی حق را به کار آردم
 به هر قوتی که کامل اکرام کن
 بگو شمیم و انسان کامل شومیم

چو معلوم از علم بیستم هریک ممکن شود اعتقاد صحیح
 یقین است آرام و تمیز کن دل جزین نیست داروئے کسکین
 مرا کار با غیر اسلام نیست که در نفس ددل زنگه اندام نیست
 وے از تعصب نہ رانم نفس کہ اسلام توحید و عدل شد
 ہر اں کو کہ این را مقلد بود مسلمان بود ہم موحد بود
 کیا و بریزاں ہماں کے پیچم بر روح تو بادا ہزاراں سلام
 آمین ثم آمین

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بیاساقیا راج خرم بیا سرین غمسم داروئے غم بیا
 چو خوشید روشن کند بخت روز زخورشید کے طاعم بر فردز
 ز فیض سحر چوں بخندد چمن دہد لطف تو جام خدایا بن

تو از مشرق ساغر ده شراب

به هر مرده تازه روانی ده ^{جان}

به هر قطره موی زنده سبیل

که به تخت خیمه عزت رسد ^{پیشانی}

خوشا کو ز جام تو مست و خراب

به ساقی گری در میاں آمده

که بر کن ترانش سوتی گواہ

که بنیا شود کور و صاحب نظر ^{یعنی جان کو چنانچه}

خدا قادر است و تو هستی کریم

ز کس چاره قلب مجزون کنم ^{نه آشنائی}

نه تو جام در دست خواهم شدن

مست و در گیتی چه اندر قطار ^{به عشق}

شوق ریخت در مشرق چو پای قیام

همان که از منشائی دبد

ز برونج کس زانیم جبرئیل

اگر چه زان شبیه رسد ^{پیشانی}

ز کس ماند و نه جگر نه افریاب

همان کو که پر مضای آمده

همان کو بر ناز مستی و جوی

یاد گوشت زانی در گری

بدو جام نیمه یار و نیم

بیان من و دیده پر خون کسم

بغش تو سر مست خواهم شدن

چو با کس زنده زنده دس

دریں دہر کس را چہ باشد اماں کہ جز جبر کارے ندارد جہاں
 بیادہ ہماں جامِ حُسنِ شعور نہ دیگر فریبِ متاعِ غرور
 اگر سغے در مسلکِ ربِ کنیم پیے نفسِ خود ترکِ مطلبِ کنیم
 طلبِ چوں نباشد چیم بعد ازیں کہ خود لفظِ مطلبِ بگویم ہمیں
 بیاد و چنان شود مرا چارہ ساز کہ جز تو نباشد بہ دیگر نیاز
 بہ تہر و بہ نفع و ضرر رضائے تو مارا بود جلوه گر
 بہ ہر برزخ صورتے دادہ اند خواصِ جدا گانہ بہادہ اند
 نماند یکے شکل اندر میاں بگر وجہ حق ہم تہاں دعیال
 عجب پیر زال است دنیا گر کہ زیبا عوس امت اندر نظر
 بیاد و بدہ جامِ دل شاد کن ز کبر جہاں جملہ آزاد کن
 کسے رانہ پر سد کسے در جہاں ازیں فرقہ باطلہ الاماں
 چو حاجت روا بہت او خود بہ دیر بود لاہرم شرک و راک غیر

بسے مدعی ہست و در امتحان
 نہ یابی وفا دار کس در جہاں
 کہ تجھے پہ عجز و فقری کند
 بدو نیک را دستگیری کند
 چو کامل بود ذات پیر مغان
 بجہتی کسے نے ہم این گمناں
 بہ اگر ارم ذاتش نہ ہرگز شکست^{۱۱}
 بدو نیک ہر دو بہ جودش یار است
 چو کس را توئے امغان میدہی
 مرا ز حکم پیر مغان میدہی
 چو رندے ز غیرش قضا کند
 نہ ایں شرک ہرگز گوارا کند
 بِحُجَّةِ اللَّهِ الْبَتَّ جَانمِ تُوئی^{۱۲}
 کہ مختار پیر مغانم توئی
 چو حکم ازل کا روبرو است
 بدو نیک را او و ہدیے عرض
 بدیں فیض عاشق ندیدم کسے
 چو لطفش بود اروئے ہر مرض
 کہ ہم نا کساں را کند کامراں
 بدو واعد و دوست را دوست
 بدو عوائے باطل ہمہ دست ہست
 کہ نیست جز وفات پیر مغان

ہم او بے ریا امید ہر بے شمار
 کہے کو کہ کامل پد نیساں بود
 ہم آن ذات در شکل انسان بود
 کہ ذات تو محبوب محبوب ماست
 چو او صدر عالم ترا آفرید
 بدہ بادہ تا یا ہم از غم خلاص
 ہم او خواستہ تا وسیلہ شوی
 چو خواہد کہ از خود وظیفہ دہد
 نہ ہرگز شود ختم فیضانِ عام
 کہے را کہ ایں فیض حاصل شود
 تو ہم گفتہ بر نہاں دعیان
 چو خواہد کہے را دہی عام عیش
 چہ لطفش نہ بر ہم اشارت کند
 نہ منید ہم او غیر خود زینہ سار
 ہم آن ذات در شکل انسان بود
 کہ ذات تو محبوب محبوب ماست
 بہ کبر تو باشد شفی و معبود
 توئی مرکز ایں عنایات خاص
 مرا نعام او را تو جیلہ شوی
 ہم او جام جم بے وسیلہ دہد
 کہ باقی ست ایں سلسلہ تا قیام
 شناسد ترا باز کامل شود
 حمد نیست جز ذات پر مغال
 مبدل شود غم بہ ایام عیش
 کہ باشد کہ کس را شفاعت کند

ازاں رو کہ بخش مغان را نرید
 تر از رحمت عالمیں آفسرید
 کہ برگفتہ^{۱۲} تو ز راه کرم
 کند محو و اثبات بر لوح ہم
 بہ اثبات اکرام رب دود
 اگر این نہ بودے دعا ہیج بود
 بیاؤ ز رایح یقین شاد کن
 ہم از بنید او ہام آزاد کن
 بہ جام کن آن روح تریاق را
 کہ آب آورد حسن اخلاق را
 بیا تا بہ پایے تو سر بر ہم
 تو از لطف بردست ساختہم
 بمستی چو از خوشن بگزیم
 بہ روی تو ہم و جد آوریم
 بیا اے نیازم ہمہ سوئے تو
 جمال ازل ہست در روئے تو
 چو جو عشق دیگر نہ کارم بود
 ہمہ نوع جان نگارم بود
 بہر ہمت امیدم گواہم لب است
 ز قہر تو از تو پناہم لب است
 چو غلطی کہ در غصہ او ہر خط
 جز آتش غوش باد نہ چو تلہ و لہ
 بیا و مرا ز رحمت بہار
 ہم از غیب پتیا م عشق بہار

چو خواب سے عیشِ چنان خیال
چو شرک است ایتھ از غیر او
ہم آن غیر مارا ز دست تو باد
بیاؤ بدہ بادہ ام تو بہ تازہ
چہ دادہ مرا زہر ویا چیں
بیا چوں بدست منے و ساغر است
کے اک فضش منار ش کند
کے راجو بدور نہ بار سے و بد
بشکرانہ پروازم سے جانی عیش
ہمیں بس بشکرانہ است شکیم ہم
کے کو بود ملک و کردگار
لاڑیے بداد کے را کہ خواہ
چو

نبوتش جهان باد کباب را که فیض رسد جله اصحاب را
 مدائم ز صلف تو کن شاد کام به روح تو از ما هزاران سلام
 الهی به حق رسول کریم بکن شاد ما را به فضل عظیم
 بهر امر تائید تو یار باد زیر شمشیر زهر غم نگهدار باد
 مراد به وقت دنی کل حال مددگار باشی تو از دو جهان حال
 آمین ثم آمین

بسم الله الرحمن الرحیم

بیاساقیا و ارث بنیظیر بنه بر کف جام دو دستم بگیر
 سبیده دم مسج ناید بکار تو بخضاء من عیسی صغیر
 چو جوشد شفق در غم آسمان تو در جام کن باد که از غواں
 بیا در خزان نو بار آورم زبده آب بورده کار آورم

کہ تسکین دہد جانِ بیتاب را	بہ کام بریزاں مے تاب را
نہ ز اعمالِ ابلیس در جہنم حرام	شرابے چوئل تو یا قوت نام
بیاد ز کوثر صبحی مرا	بیامازہ کن جذبِ روحی مرا
بدلی نہ خلق را میلِ کفر	کہ طوفانِ دجالی دِلِ کفر
خواباتیاں خود مناجاتیاں	توئی صدرِ بزمِ خواباتیاں
بہ باطنِ معرفتِ زاسم آمدی	تو انسانِ کامل جسمِ آمدی
بود نظمِ ادہم تو لائے تو	چو عالم بود نقشِ منشاءِ تو
طلبِ ہائے آزادہم دادہ	خواصِ طبیعت چو ہنسادہ
جسما کنہ ساز بہ تذیبِ نفس	ز تعدیلِ جذبات و تارِ نفس
بر افراط تا قلبِ کوشاں بود	چو ہر آرزو را نہ پایاں بود
بہ جہتِ تو سطرِ طلبِ دانشن	ضرورتِ است اینجا ادبِ دانشن
زہرِ نسبتِ بھو در داری مرا	ز تقریطِ ہم دور داری مرا

چو عدل آورد بالا راده فرو
 بیا راج تمیز در جام کن
 شود مسکنه چو این نفس رشت
 رنج جلد معلوم بنما مرا
 برین نقطه چوں استقامت کنم
 به فردوس کین اقامت کنم
 بهستم بود چوں رضا دود
 مشا بد شوم ہے وقیوم را
 بیا و بکن مست دید از خویش
 بیا و مرا دار دے غم بیار
 بیادیده ام از تو ای ذہین
 ندیدم منادی دور ہر مقام
 دگر گو نہ ہم دیدم آجانبین
 بہ وقت و محل است ہر نیک و بد
 مرا مسلط نفس و اوہام کن
 خراہم درین زندگی در بہشت
 عقیدت صحیحہ عطا کن مرا
 یقین پرورم جلد معلوم را
 پہوشاں رنج خود بہ اکار خویش
 دلد زخم خوردہ است مرہم بیا
 کلام رسد بے زبان و دہن
 ہم از جائے مختص شنیدم کلام
 کہ صورت پذیر می و رانی سخن

بیابان توئی وارث الانبیاء
 بود هر سخن از تو و جی خدا
 میا و پیر و دانا و دلس
 توئی مرکز و دایره عالمی
 نمیز به مرکز به مطلق محیط
 مرکب به جسم و به جلوه بسیط
 شناسد چو کس راهی احترام
 که من با خدا می شوم همکلام
 چه گویم من از نظیر اعجاز تو
 همانست در گوشش آواز تو
 چو یاد تو در قلب غایب بود
 فراموشش کردن نه ممکن بود
 نه در ابتلا از الم کاستم
 همه ساز پیکار آراستم
 محبت به تکلیف همت فرو د
 ز خوف بلا هیچ در دل نه بود
 ز توانا ز وزیر سوخته اخلاص
 ز هر جو گشتم ز قی گزین
 چو شب بید همت ز ناتمام
 به نیکی شمرم ز تو هر زبوں
 و قامت چه باشد عجب اینین
 به شکر آن جو پر د ختم
 نه گردن نهادم به عجز ندر دل

چو شکر درضا گشت آیین من
 دوائے تو آمد به تسکین من
 تو آتش جنگ افر و ختم
 ازین زر گری گنج اند و ختم
 زبر لطف بسیار گشتم غرور
 زگر دیدم از جور تو من غرور
 بے آرمودم ترا زین کید
 به ظاہر مرید و به باطن مرید
 مگر تو مرا نیک بشناختی
 زخود را به او بام انداختی
 گواہ فلور تو اندر بحار
 ہم بر مدعی جنت گشتم دے
 ندیدم کیے را که بے حجب جاہ
 در آنجا که ناپید بنویدیم
 باین درینہ آفت و مطلق است
 یاراج وجدان تو چو کین چاہم
 کبہ شتی با وہ سسائونہ یریم
 ہمیں پس کہ بودی تو دانگے راز
 کہ شاید بود در میاں رستے
 بود داعی طالبانِ اہلہ
 چہ داند اسرار دلِ نسیم
 بنور تو حقاً حضور حق است
 کہ عشق است غائب بہ شمع و نظام
 سلامت ز سبیل فنا گز زیم

همانا که در چشم حق یقین
 توئی ساقی راح روح الدین
 بیا و بجایم همان باده ریز
 و زان آب آتش به ستیاده نیر
 که من هست و بدنام غلام نیک
 بدست تو خود جام خود ابرام نیک
 بسا یفعل صا یشتا و نکر
 بخوان یکنم صا یزید و کر
 همی شنید الله جاری بود
 نه از خلق اسباب عاری بود
 چو او گفت کن شد همیا همه
 زمین و فلک خلق و شیا همه
 چو بر قدرتش اعتماد بود
 مرا این ضامن هر مراد بود
 بیا از تو کسب کرامت کنیم
 به صبر و رضا استقامت کنیم
 چه در معجزه شک بود ای عارف
 که من حکان بلیه کان له
 بیا و دلم را متور کن
 شراب یقین به ساغر کن
 همانا به ذات تو ای خوش حقا
 دهر را باطل یقین و ثبات
 یقین مرا تو بشو را جهم
 جز این نیست را و تنی دگر

پیادہ مزار ابرو پر بسیار
 کمن بادہ در سایہ غر نو بیار
 جہاں روشن انہر تو رو کثرت
 نگاہ تماشا ہم سوئے قصت
 بہار یکیم شمع اہاں بدہ
 بہ جام تو راج فردزاں بدہ
 ازاں چشم میگوں کہ بار دھار
 بیاور مراستی پائدار
 خود رخ تو بہت آہن حیات
 سریران سے راہ باگ انہاں
 ازاں نظر سے در سو ہندم
 کوئی تا ابد عمر افزا ندیم
 ہانا کہ بر یک منار وزگار
 نگردد بہ کام کسے زمینہار
 بسا نازیشان گل پیران
 کہ رویدہ برخاک ایشاں چین
 بسا ہر دیان نور شیدہ
 کہ برگرد شاں ذرہ ذرہ گواہ
 بسا غیرت خسرو و کبیر
 کہ دادہ فلک خاک ایشاں بباد
 بسا پیل افکن بسا شیر گیر
 بزریران نو خاستہ
 شدہ دھندہ داغ دریاہ پیر
 بیا تو دوران نو خاستہ
 بزریران میں مجملہ آراستہ

بسا غنچہ ناستگفتہ هنوز فرو برد و سر از سموم تنوز
 کسے را چہ بخشہ قرار و اماں چہندہ است ہر نقطہ خود ایتماں
 ہمی بگزرد و ہر دے بردے نیابی ازیں ہا مکر دے
 بیا بچ و یروز و فردا مخور اگر می خوری جز غم ما مخور
 کہ بزمِ حرفیاں و دورِ شرب ہمیں حاصل ہست از جہانِ خرب
 بیاؤ بہ یاراں دے خوش گزار کہ داند کہ بندہ دگر نو بہار
 خداوندِ عالم ذاتِ ہست ز قیومِ این اعتباراتِ ہست
 ز حالے بہ حالے ہمہ مستحیل نہ ماند بہ یک حال الا حلیل
 حلیلے کہ باستیش ایں ہمہ بود نقطہ فرضی و واہمہ
 خیالش بہ دانش گرفتہ وجود و ز اں حق و قیوم بہرست و بود
 کند آئینہ صنعتِ خویش را تماشا کند قدرتِ خویش را
 چو ادبر کسے رحمتش عام کرد حیاتِ ابد داد و اکرام کرد

چو ساقی توئی چشمہ این حیات
 غنایات حق را کہ باشد حسود
 بدہ جام و ہم مژدہا کی نجات
 کہ بر روی خود با بد دلت کشود
 مینائے تو اسے ماہ در جان من
 خداوند چون جسم و جاں آفرید
 تر اقصیٰ کن فکاں آفرید
 ہم اخبار نور و زختم بسیار
 بیا و مرا ساغر ہم بیا
 دلائے تو اللہ ایمان من
 سحر میدہاں صبحی بدہ
 شراب بہار آفرین با دم
 کہ بے تو نہ باشد بگیتی اماں
 کرم کن کہ از دل غلام تو ایم
 درین دیر محتاج جہم تو ایم
 دقاسیت در عالم اعتبار
 چہ نسبت بجاہ تو آفاق را
 شراب شباب آفریم بدہ
 زارح تو راح گویم بدہ
 توین حق قبول

چنان جام شادی دماؤ زینم که اسباب غم جلد برہم زینم
 بیاجوں نگہدار صیبا توئی توئی ساقی روارش کا توئی
 بود با تو ام ساز گاری مدام علیک الصلوۃ علیک السلام

آمین ثم آمین
 بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

نسب نامہ ولی پدیرتر ندان بنظیر پر خور دار سید احمد بنظیر عرف سید
 اقبال حسن علیہ و بر خور دار سید احمد بنظیر علیہ ابن مولانا سید صدیق احمد
 الحناطیہ بر مولانا سید بنظیر شاہ صاحب قادیان دار قادیان حامی گردیزی
 کڑا امانپوری ابن حضرت مولانا شاہ احسان علی شاہ صاحب
 قادیان حامی عزیز میجر دی رحمۃ اللہ علیہ خلیفہ حضرت مولانا شاہ
 عبدالعزیز صاحب دہلوی رحمۃ اللہ علیہ ابن سید محمد عبدالعزیز
 مداری میاں ابن شہید کبک بخش مصطفیٰ آبادی ابن شہید

دیوان جو ابن سید میر جو ابن سید محمد رضا ابن سید محمد رحیم
 ابن سید شکر اللہ ابن سید مصطفیٰ ابن سید غلام محی الدین ابن راجے
 سید مظفر ابن راجے سید نور الدین شاہ ابن راجے سید حامد شاہ
 رحمۃ اللہ علیہ خلیفہ اعظم حضرت مولانا محمد دم جسام الحق صام الدین
 مانکپوری رحمۃ اللہ علیہ دہلی سنیکی حضرت بڑے اخوند صاحب روئو
 سواتی رحمۃ اللہ علیہ - ابن راجے سید معظم ابن سید راجے شاہ
 ابن راجے سید راستی شاہ - ابن راجے سید اغا الدین ابن سید
 شہاب الدین مثنیٰ ابن سید فیاض الدین - ابن سید شمس الدین مثنیٰ
 ابن سید جسام الدین ابن حضرت سید جلال الدین رحمۃ اللہ علیہ -
 ابن حضرت سید محمد عرف حضرت سید شہاب الدین گزیری رحمۃ اللہ علیہ
 مورث خاندان سادات گزیری مانکپور و رومیل پورہ مصطفیٰ باد و دلو
 وغیرہ ابن حضرت سید زین العابدین رحمۃ اللہ علیہ ابن حضرت کئی باقر

رحمة الله عليه ابن حضرت سيد نظام الدين حسن غزنوی رحمة الله عليه
 ابن سيد امير حمزه سمنوارى رحمة الله عليه ابن حضرت سيد ابوطالب حمزه^{۲۹}
 رحمة الله عليه ابن حضرت سيد محمد عسکرى رحمة الله عليه ابن حضرت مستحيد
 موسى رحمة الله عليه ابن سيدنا حضرت شاد ابوالقاسم رحمة الله عليه
 ابن سيدنا حضرت جعفر رحمة الله عليه ابن سيدنا امام على نقى عليه السلام
 ابن سيدنا امام على نقى عليه السلام ابن سيدنا امام موسى رضا عليه السلام
 ابن سيدنا امام موسى كاظم عليه السلام ابن سيدنا امام جعفر صادق
 عليه السلام ابن سيدنا امام باقر عليه السلام ابن سيدنا امام زين العابدين
 عليه السلام - ابن سيدنا امام حسين عليه السلام ابن سيدنا حضرت ابي موسى بن
 اسد الله الغالب على ابن ابى طالب عليه السلام -

دستخط بنظير شاه قلم خود - یکم محرم الحرام ۱۳۵۵ هـ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الحمد للہ رب العالمین والصلوة والسلام علی رسولہ الکریم وعلی آلہ واصحابہ
 اجمعین ؑ اما بعد حضرت مولانا سید بنظیر شاہ صاحب دارالافتاء دہلی کا نام وند غلام علی
 کی بنظیر سنی گریبان و سالکان منازل عشق حقیقی کیلئے ایک بنظیر انعام
 رب العالمین و نمونہ ازلی عاشقان حضرت سید المرسلین ہو آپ حضرت مولانا
 شاہ احسان علیہ رحمۃ اللہ علیہ خلیفہ حضرت مولانا شاہ عبدالعزیز صاحب
 دہلوی رحمۃ اللہ علیہ کی بنظیر فرزند ہیں جنکو سید العاشقین و ارث الانبیاء
 سیدنا مولانا حضرت حاجی سید وارث علی شاہ صاحب رحمۃ اللہ نے خدا کو
 لگو مانگ لیا اسی کو حضرت مولانا موصوف کا ہمیشہ یہی دعوے لگتا اور ہے
 کہ میں اپنا آقا کا ولیا ہوں غلام ہوں مجھے آپ لوگ مرید کیوں کہتے ہیں لیکن مرید
 بہت مشکل ہر وہ ہم ضعیفوں کو کہاں ہو سکتی ہو یہ سلسلہ قادریہ رزاقیہ تھا
 آٹھ مسلم شریف صاحبزادہ حضرت احمد میا نصاحب مرحوم ادریم غفلت حسین

مرحوم عظیم آبادی کیساتھ گنج مراد آباد شریف میں رہ کر حضرت مولانا شاہ
 فضل الرحمن صاحب رحمۃ اللہ سوسنی اور سلسلہ قادریہ مجذبیہ احمدیہ
 کی اجازت حاصل کی اور خاندانی عالی قدر یہ رزاقیہ کے برکات
 اور سند و اجازت حضرت مولانا سید شاہ غلام جیلانی رحمۃ اللہ
 سیاحہ نقشبانیہ شریف سوسا حاصل کی آپ حضرت سید شہاب الدین
 گریزی رحمۃ اللہ علیہ کی شاخ حضرت شاہ سید راجہ حامد صاحب
 رحمۃ اللہ علیہ کی اولاد میں ہیں لہذا یہ سلسلہ حشیشیہ آپ کا حضرت مخدوم
 حسام الحق والدین صاحب ولایت مانکنور سے ملتا ہے۔ اور چونکہ یہ ایک
 شاخ کی تار و پٹیاں ہیں اسلئے آپ نے اس سلسلہ عالیہ اشرفیہ کی بھی
 اجازت و سند و ہر حضرت سیدنا مولانا شاہ حسین علیہا جب پوچھی
 حاصل کی آپ کا اسم مبارک مولوی سید صدیقی احمد تہا۔ مگر حضرت
 پیرو مرشد سیدنا حاجی سید وارث علی شاہ صاحب نے یہ حکم دیا اور

اور فرمایا کہ تم بنیظیر ہو اور مہتابا کلام بنیظیر ہے اُس روز سے بنیظیر شاہ کا
 لقب شہرہ و مقبول عالم ہو گیا اور اسی مرشد پاک کی یہ توجہ تھی کہ عالم
 واقف میں ایک ساتھ جمیع ائمہ معصومین سلام اللہ علیہم اجمعین کو مثل
 عالم ظاہر ملاقات و زیارت ہوئی اور سب سے پہلے سے لگا کر فرزند بنیظیر اور
 مولانا اور جہان مولا کے لقب سے یاد کیا تاکہ بعد سب سے زیادہ باعث
 فخر یہ تین امیر افضل اللہ تعالیٰ بیشک کہ رکوع آخر سورہ حشر سیدنا
 قرآن ناطق حضرت امیر المؤمنین علی بن ابی طالب علیہ السلام نے خود قرأت کی پڑھاؤ
 اسی طرح پڑھا کر سنا اور حضرت سید المرسلین علیہ الصلوٰۃ والسلام
 نے اپنی زبان وحی ترجمان سے یہ ارشاد فرمایا کہ ہند میں بس ایک تیری
 ذات ہے یہ سب واقعات انشاء اللہ تعالیٰ مفصل عضو طات میں
 اپنے اپنے موقع پر بیان ہونگے آپ نے اس زمانہ تاریکی میں اصلاح
 گروہ صوفیہ و دفع الخادیں مستہدام وہ بنیظیر الہامی مشنوی شائع کی

جو اس کلام کے نام سے دو جلد و نہیں دجو اہر بنظیر و کتابیں برابر اتیک
 چھپی اور شائع ہوتی رہی گو یا زبان قلم سے تیغ جہاد کا کام لیا خدا بقول فرمائیں
 تیسرا انعام بدعا کے مرشد کامل یہ تھا اور ہم کہ عالم رویا اور عالم ظاہر
 میں ایک ہی ہوتے ہیں اور کی زیارت اور فرشتگان ملا را علی کی کھنگوا اور بلا و ست
 ارشاد ربانی کا ان کا نوں کو سنا نصیب ہوتا اور محمد اللہ یا ہی جب سکی

مرضی ہوتی ہے ایسے انعامات پیش آتے رہتے ہیں مگر
 ہسم خدا خواہی دہم دیناے دوں اخیال است و محال است و جنوں
 اور آپ کے مرشد بنظیر وارث دستگیر کی یہ پہلی کرامت تھی کہ جن
 روز داخل سلسلہ کیا اسی روز یہ سب باتیں بطور یقینی پیشین گوئی
 ارشاد فرمادیں اور جو مشنوی کتابیں کہ باب تصدیق و بشارت
 میں فصل دج ہیں فالحمد للہ رب العلمین
 باہتمام حافظ عبد الغفور اختر نیشنل ریسرچ سوسائٹی لاہور

باستقام حافظ عبد القادر
اختر نینگ و کس غلیگده شهر

^413 6100

[illegible]

